

Position paper

Solvency II: evenwichtige kapitaaleisen versterken en beschermen

Maart 2011

In 2009 is na vele jaren van voorbereidingen de tweede solvabiliteit richtlijn, Solvency II, officieel aangenomen door de Europese Raad en het Europees Parlement. Solvency II richt zich op versterking van het toezicht op de financiële sector. Dat komt zowel de consument als de verzekeringsbranche ten goede.

Solvency II beschermt consumenten tegen mogelijke solvabiliteitsproblemen bij verzekeraars, door het risico dat verzekeraars lopen in kaart te brengen. De richtlijn is een Europees geharmoniseerd, prudentieel toezichtstelsel dat sterk risicogeorïenteerd is. Aangezien het op economische principes is gebaseerd, zal er binnen de verzekeringsmaatschappijen nog meer dan voorheen aandacht worden besteed aan risicomanagement. Dat geeft een beter inzicht in de financiële positie van verzekeringsbedrijven en verkleint de kans op solvabiliteitsproblemen. Ook stelt Solvency II de toezichthouders in staat om een beter beeld te krijgen van de werkelijke positie van verzekeraars, omdat in tegenstelling tot Solvency I alle relevante risico's moeten worden meegenomen. Dit wordt ook wel de 'totale balans' benadering genoemd, waarbij verplichtingen en middelen op marktwaarde worden gewaardeerd.

In position papers geeft het Verbond van Verzekeraars zijn mening, standpuntbepaling en argumentatie daarbij over een concreet vraagstuk of actuele ontwikkeling op het snijvlak van politiek, samenleving en verzekeringsbedrijfstak.

Gebruik (van delen) van de tekst van het position paper is toegestaan mits de bron wordt vermeld.

Dit position paper is tevens te vinden op de website van het Verbond van Verzekeraars: www.verzekeraars.nl onder de button 'Publicaties/Downloads/Position papers'.

Meer informatie over de inhoud van dit position paper 'Solvency II': evenwichtige kapitaaleisen versterken en beschermen
mr. N. Obolonsky
telefoon: 070 - 333 86 16
e-mail: n.obolonsky@verzekeraars.nl

Dit is een uitgave van het
Verbond van Verzekeraars
Bordewijklaan 2
Postbus 93450
2509 AL Den Haag

Solvency II versterkt dus niet alleen de financiële sector dankzij een verbetering van de solvabiliteitsregels, het draagt ook bij aan een betere bescherming van de klant. Verzekeraars staan hier volledig achter in het kader van het centraal stellen van het klantbelang. Wel vinden verzekeraars het van belang om in deze fase van totstandkoming van regelgeving een aantal punten onder de aandacht te brengen om te voorkomen dat te strenge solvabiliteitseisen tot te hoge kapitaaleisen leiden en daardoor een averechts effect hebben. Tevens is het van groot belang dat het in de Solvency II-richtlijn vastgelegde beginsel van proportionaliteit wordt toegepast op zowel grote als kleine verzekeringsmaatschappijen. Dit geldt dus ook voor de maatschappijen die onder het nationale Solvency II Basic-regime vallen. Solvency II Basic is een toezichtkader dat in opzet vergelijkbaar is met Solvency II, maar meer is toegesneden voor deze doelgroep.

De beoogde invoeringsdatum van Solvency II is 1 januari 2013.

Het proces

Europese besluitvorming op het gebied van financiële dienstverlening vindt plaats via de zogenaamde Lamfalussy-procedure: een systeem van drie niveaus (*levels*) waarin de voorstellen steeds gedetailleerder worden uitgewerkt. Op level 1, waar de politieke besluiten worden genomen door de Europese Raad en het Europees Parlement, is de richtlijn in 2009 na stemmingen aangenomen. Vervolgens kunnen Europese richtlijnen pas rechtsgeldig worden al zij zijn vertaald in nationale wetten. Die gedetailleerdere uitwerking vindt plaats op de niveaus 2 en 3, waarbij de Europese Commissie en respectievelijk nationale toezichthouders worden betrokken.

Bij de Solvency II-richtlijn werkt men momenteel op level 2 aan het opstellen van die uitvoeringsmaatregelen, de zogenaamde *delegating acts*. Deze zijn qua vorm te vergelijken met de Nederlandse Algemene Maatregelen van Bestuur (AMvB's). Naar verwachting zullen de *delegating acts* eind 2011 definitief worden vastgesteld door de Europese Commissie. Formeel kan pas daarna de Europese toezichtautoriteit voor verzekeraars (EIOPA) beginnen aan level 3: het opstellen van de bindende technische standaarden, de zogenaamde *binding implementing standards*. Gezien de krappe tijdslijnen is de informele pre-consultatie echter al van start gegaan.

Verzekeraars zijn nauw betrokken

Zowel op nationaal niveau als op Europees niveau vindt intensief overleg plaats tussen de wetgevers, de toezichthouders en de verzekeringssector om tot een optimale uitwerking van het Solvency II-toezichtkader te komen:

- In Nederland overleggen het Verbond van Verzekeraars en Zorgverzekeraars Nederland intensief met het ministerie van Financiën en toezichthouder DNB.
- In Europees verband werkt het Verbond nauw samen met de Europese koepel van (her) verzekeraars (het CEA). Daarnaast zijn enkele grote verzekeraars aangesloten bij verschillende internationale fora, zoals het Chief Risk Officers Forum (CRO-Forum), het Chief Financial Officers Forum (CFO-Forum) en de Pan European Insurance Forum (PEIF). Het Verbond onderhoudt ook eigen contacten met de Europese Commissie, EIOPA en het Europees Parlement.

Uiteindelijk zal de Solvency II-richtlijn in de Wet op het financieel toezicht (Wft) geïncorporeerd moeten worden. Dat betekent dat de richtlijn eerst in de Tweede Kamer en aansluitend in de Eerste Kamer aan de orde zal komen. De invoeringsmaatregelen op het tweede niveau ('AMvB') zullen door de Europese Commissie waarschijnlijk niet in de vorm van een richtlijn, maar in de vorm van een verordening worden gegoten. Een Europese verordening heeft directe werking in de hele Europese Unie, de nationale wetgever kan daar verder niets aan veranderen. Ook de technische standaarden van de Europese toezichtautoriteit EIOPA op het derde niveau zullen als verordening worden uitgebracht. Dit voorkomt dat er door de verschillende lidstaten verschillende interpretaties worden gegeven, waardoor het level playing field in gevaar zou kunnen komen.

Quantitative Impact Studies

In de afgelopen jaren heeft de Europese Commissie de impact van Solvency II voor verzekeraars herhaaldelijk laten testen door de Europese toezichthouders met behulp van *Quantitative Impact Studies* (QIS). De uitkomsten van deze studies dienen ter onderbouwing van de aannames in de richtlijn en de nog op te stellen invoeringsmaatregelen. In 2010 is de vijfde studie, QIS5, uitgevoerd. In Nederland heeft DNB de input van meer dan 200 verzekeringsinstellingen verzameld en doorgezonden naar EIOPA, die in maart 2011 met een rapport over de gehele Europese verzekeringsmarkt zal komen.

Gemengde signalen uit QIS5

Verzekeraars erkennen het belang van QIS. Toch is ook enige terughoudendheid geboden bij het beoordelen van de voorlopige uitkomsten van QIS5. De studie is gebaseerd op cijfers uit 2009 en omdat het om een momentopname gaat is deze gevoelig voor de beweeglijkheid van de markt. Daarnaast is QIS5 gebaseerd op de input van individuele verzekeringsbedrijven die onder grote tijdsdruk en met eigen interpretatie van de QIS5-specificaties te werk moesten gaan. Het is dan ook zaak voorzichtig om te gaan met de kwantitatieve uitkomsten van QIS5, omdat de representativiteit niet volledig is te garanderen.

EIOPA publiceert pas in maart 2011 de uitkomsten van QIS5. Een eerste verkennende interne analyse heeft echter een aantal aandachtspunten opgeleverd.

De buffers worden groter dan lidstaten en Europees Parlement willen

Het risico bestaat dat de eisen die Solvency II stelt aan de hoeveelheid kapitaal die verzekeraars moeten aanhouden, hoger worden dan op level 1 de bedoeling was. In level 1 hebben de lidstaten en het Europees Parlement een bepaald kapitaalniveau afgesproken. Het ziet er echter naar uit dat de uitwerking daarvan door de toezichthouders en de Europese Commissie op level 2 en 3 tot gevolg heeft dat van die afspraak wordt afgeweken. Door op de verschillende onderdelen de eisen steeds een klein beetje te verhogen ontstaat cumulatief een sterk verhoogde kapitaalbehoefte.

Voor verzekeraars met onvoldoende kapitaal kan dit betekenen dat zij worden gedwongen om extra kapitaal aan te trekken om aan de bufferniveaus te voldoen. Dit is duur kapitaal dat zij als buffers in hun bedrijven moeten vasthouden; dit vermogen kan dus niet worden geïnvesteerd in andere activiteiten. De voorgestelde regels kunnen daarom de markt negatief beïnvloeden en een consolidatieslag tot gevolg hebben waardoor de concurrentie afneemt. Alle oorspronkelijke doelstellingen en randvoorwaarden van Solvency II dreigen daarmee te worden losgelaten. Met name voor kleinere en gespecialiseerde verzekeraars zijn problemen te verwachten. Ook kunnen er oneerlijke concurrentieverhoudingen tussen verzekeraars en pensioenfondsen ontstaan, voor wie dan veel minder strenge kapitaaleisen gelden, terwijl zij wel direct concurreren met verzekeraars.

Het lijkt erop dat de Europese toezichthouders en de Europese Commissie door de hogere kapitaaleisen meer zekerheid en bescherming denken te kunnen bieden aan de polishouders. De kerngedachte van Solvency II gaat uit van het invoeren van uitgekiend risicomanagement en het op de juiste waarde schatten van de eigendommen die de verzekeraar op de balans opneemt. Het simpelweg verhogen van de kapitaalbuffers maakt de verzekeraar minder flexibel en slagkrachtig, omdat daarbij geen recht wordt gedaan aan de economische en riscogebaseerde benadering en geen ruimte wordt geboden aan mogelijke diversificatievoordelen.

Verzekeraars zijn belangrijke investeerders in de economie. Hogere kapitaaleisen zouden daarom niet alleen een negatief en remmend effect hebben op de instellingen zelf, maar brengen mogelijk ook voelbare macro-economische effecten teweeg. De vrees is dat polishouders ook direct te maken krijgen met de gevolgen. Zo zullen verzekeraars minder snel geneigd zijn om garantieproducten aan te bieden, omdat de verkoop daarvan minder aantrekkelijk is door de strenge regels met betrekking tot het kredietrisico van langetermijnobligaties. Bovendien zullen de kapitaalkosten voor de hogere

buffers door de verzekeraars worden doorberekend aan de consument. Dat betekent dat de premies van de verzekeringspolis onder druk zullen komen te staan. Zo voorspellen berekeningen een zorgwekkend forse verhoging van de premies van de basiszorgverzekering, die maatschappelijk en politiek tot de nodige discussie zou kunnen leiden.

De verzekeraars huldigen het streven van evenwichtige kapitaaleisen in Solvency II die bijdragen aan versterking van de verzekeringsbranche en bescherming van de consument. Dit uitgangspunt zal centraal staan tijdens overleggen die verzekeraars op nationaal en Europees niveau hebben in de aanloop naar de totstandkoming van regelgeving voor Solvency II. De onderbouwing van dit uitgangspunt wordt toegelicht in het hierna volgende deel, evenals de voorstellen die de verzekeraars doen om te strenge solvabiliteitseisen en te hoge kapitaaleisen te voorkomen.

Aandachtspunten Solvency II n.a.v. QIS5

De verzekeraars voorzien een aantal technische probleempunten en algemene macro-economische gevolgen die uit QIS5 lijken voort te vloeien. Het gaat daarbij om het eigen vermogen, de waardering van de verplichtingen, de calibratie (modelontwikkeling) en risico-inschatting, equivalentie en eerlijke concurrentie, kredietrisico's en risicospreiding en toezichteisen.

1. Eigen vermogen

Een probleem vormt de visie van toezichthouders op het eigen vermogen en in het bijzonder welke elementen tot het kernvermogen behoren.

Het voorstel om bepaalde elementen uit het kernvermogen (Tier 1¹) te verschuiven naar het overig vermogen (Tier 3) roept bedenkingen op, omdat het niet consistent is met het marktwaarde-principe zoals vastgelegd in de Solvency II-richtlijn. Dat zou betekenen dat verzekeraars met goede en winstgevende producten worden gestraft. Tevens bestaat het risico op procyclische effecten, waarbij investeringen conjunctuurafhankelijk worden. Indien verder de bestaande achtergestelde leningen niet worden toegestaan als Tier 1 kapitaal, zal dat mogelijk leiden tot een enorme herkapitalisatiebehoefte binnen de komende twee jaar. De kredietmarkt wordt op dit moment echter al overvoerd met de herfinanciering van overheids- en bedrijfsschulden vanwege de kredietcrisis. Deze ontwikkelingen hebben een opwaarts effect op de prijs voor kredietverlening met negatieve gevolgen voor de economische groei. Garanties worden eveneens kostbaarder, wat ook pensioenen duurder zal maken. Beursgenoteerde verzekeraars kunnen minder dividend uitkeren, waardoor institutionele beleggers en investeerders in heel Europa het minder aantrekkelijk zullen vinden om in verzekeringsmaatschappijen te beleggen.

Verzekeraars stellen daarom ten aanzien van het eigen vermogen het volgende voor:

- De toekomstige premies/toekomstige winsten op bestaande polissen blijven conform eerdere uitlatingen van de Europese Commissie volledig onder Tier 1 geklasseerd en niet onder Tier 3.
- Het risico dat toekomstige premies niet worden betaald, wordt afdoende geadresseerd in de richtlijnbevestiging betreffende het risico van het niet verlengen van polissen (*lapse risk module* van de Solvency Capital Requirement (SCR)).
- Ook de juiste behandeling van latente belasting (*deferred taxes*) in het eigen vermogen is cruciaal. Een gelijktijdige beperking van het eigen vermogen zou tot een onterechte dubbelstelling leiden.
- De huidige achtergestelde leningen dienen te worden toegestaan als Tier 1 vermogen. Het is tevens van belang dat de maximale overgangstermijn van tien jaar met betrekking tot het eigen vermogen, zoals opgenomen in de Solvency II-richtlijn, daadwerkelijk wordt toegestaan.

2. Waardering van verplichtingen

Verzekeraars maken gebruik van swap curve² voor producten met langere looptijden. Tijdens de financiële crisis liep het aantal transacties op de swap curve markt dramatisch terug, de markt werd daardoor vrijwel illiquide. In een dergelijke crisissituatie hanteert de verzekeringssector de illiquiditeitspremie. De illiquiditeitspremie vormt een extra compensatie voor illiquiditeit (wanneer niet aan kortlopende verplichtingen kan worden voldaan). Deze premie dempt het procyclische karakter van het eigen vermogen. Zonder deze illiquiditeitspremie zal de verzekeraar een veel hoger bufferkapitaal boven het streefkapitaal (SCR) moeten aanhouden om de beweeglijkheid

¹ Tier 1 vermogen is de belangrijkste vermogenscomponent: het kernvermogen. Daarop rust geen aflossingsverplichting en is opgebouwd uit het gewone aandelenkapitaal, agioreserves plus de ingehouden winsten en bepaalde hybride vermogensinstrumenten (mengvormen tussen eigen vermogen en vreemd vermogen). Naast het kernvermogen worden ook aanvullend vermogen (Tier 2) en overig vermogen (Tier 3) onderscheiden. Het aanvullend vermogen, bestaande uit onder andere herwaarderingsreserves en langlopende achtergestelde schulden. Het overige vermogen, kortlopende achtergestelde leningen, mag uitsluitend worden gebruikt ter dekking van marktrisico.

² Verzekeraars hanteren voor producten met langere looptijden een risicovrije rentecurve gebaseerd op de swap markt (swap: het uitruilen van kortlopende tegen langlopende leningen en vice versa).

van het eigen vermogen te compenseren. Tevens wordt het duurder om langetermijngaranties af te geven en te beleggen in langetermijnkredieten. Het is macro-economisch echter moeilijk uit te leggen wanneer de verzekeringssector de duidelijk waarneembare samenhang tussen swap curve en illiquiditeitspremie niet zou mogen toepassen. Bovendien ontstaat er dan een boekhoudkundige mismatch. Voor verzekeraars worden producten met een lange looptijd minder aantrekkelijk, terwijl de consumenten juist behoefte hebben aan betaalbare oplossingen voor de lange termijn.

Verzekeraars stellen daarom ten aanzien van de waardering van verplichtingen het volgende voor:

- De huidige definitie van de contractbegrenzing (*contract boundaries*) dient conform de Solvency II-richtlijn behouden te blijven.
- Tevens moet de illiquiditeitspremie gehandhaafd blijven, in lijn met de markt.
 - o Idealiter zou er een zogenaamd 'nul procent mandje' (*zero % bucket*) aan de al bestaande mandjes (50, 75 en 100 %) moeten worden toegevoegd voor liquide verzekeringsproducten (unit-linked), waarbij echter goed gekeken moet worden of dit niet tot te veel *buckets* leidt.
 - o Een andere insteek zou een tweedeling in verzekeringsproducten met of zonder illiquiditeitspremie kunnen zijn. Daarbij zou het criterium voor het toestaan van de illiquiditeitspremie de verwachte *duration* van het contract moeten zijn en niet zo zeer de mogelijkheid tot afkoop. In de categorie zonder illiquiditeitspremie zouden dan kortlopende contracten en direct opzegbare contracten kunnen worden opgenomen.
- Voor de bepaling of de illiquiditeitspremie van toepassing is, zou een objectieve en eenvoudige formule op grond van een index gehanteerd moeten worden. Op die manier wordt de markt niet afhankelijk van een arbitraire beslissing van EIOPA of wel/niet sprake is van een stresssituatie.
- De illiquiditeitspremie dient in de invoeringsmaatregelen te worden opgenomen. De benadering wordt dan swap curve plus illiquiditeitspremie (conform simpele formule).
- De swap curve zou gezien de aard van de illiquiditeitspremie voor de gehele curve-periode moeten gelden. Dat betekent dat de swap curve niet tussentijds om arbitraire redenen, op basis van bijvoorbeeld beschikbare bedrijfsobligaties in een bepaalde economische regio, mag worden afgekapd.
- De risicomarge moet door de instelling zelf worden bepaald op grond van een eigen risico-analyse. Tevens moet de risicomarge (geografische) diversificatie tussen verschillende landen opererende business units toestaan.
- Als Cost of Capital factor wordt al enige jaren zes procent gehanteerd. Dit percentage is onvoldoende onderbouwd. Herziening en een transparante vaststelling ervan is dan ook dringend noodzakelijk. Wij ondersteunen het standpunt van onze Europese koepelorganisatie CEA dat de Cost of Capital maximaal vier procent zou moeten bedragen. Een andere methode dan de Cost of Capital wordt niet wenselijk geacht.

3. Calibratie en risico-inschatting

Met name bij schadeverzekeringen worden in QIS5 de volatiliteitsrisico's, die het gevolg zijn van de beweeglijkheid van de markt, te hoog ingeschat. Waarschijnlijk leidt het hanteren van een Europees gemiddelde tot dit effect. Inmiddels heeft een task force van EIOPA meer dan 3.000 shadedriehoeken voor de belangrijkste schadebranches (*lines of business*) verzameld. Dat draagt bij aan een betere en meer verfijnde calibratie (modelontwikkeling), die de risico's beter reflecteert.

Verzekeraars stellen daarom ten aanzien van calibratie en risico-inschatting het volgende voor:

- De calibratie dient te worden aangepast, omdat anders de risicopremies substantieel omhoog zullen gaan. Voor zorgverzekeraars zouden de kapitaaleisen kunnen verdubbelen of verdrievoudigen. Dat leidt naar alle waarschijnlijkheid niet alleen tot politiek, maar ook tot

maatschappelijk onaanvaardbare premiestijgingen. De kosten van kapitaal zijn bekend. Afhankelijk van het gegeven of men op dit moment (Solvency I) onder- of overgekapitaliseerd is, zal dit tot significante verschuivingen binnen de verzekeringssector leiden.

- Voor de catastroferisico's is het gewenst dat ook gepersonaliseerde scenario's worden toegestaan (zonder partieel model), naast de factor gebaseerde benadering.

4. Equivalentie en eerlijke concurrentie

Europese wet- en regelgeving heeft ook gevolgen voor internationaal opererende verzekeringsgroepen met niet in de EU gevestigde dochterondernemingen. Bepalingen die de diversificatie belemmeren zijn dan ook ongewenst. Dit klemmt des te meer als de solvabiliteits-eisen van de Europese 'moeder' strenger zijn dan die van de buitenlandse 'dochter', zoals nu het geval is in de USA. Dan wordt de plaats van het hoofdkantoor en de mogelijkheid van het verplaatsen van kapitaal (*fungibility*) een zeer belangrijke factor.

Verzekeraars stellen daarom ten aanzien van equivalentie en eerlijke concurrentie het volgende voor:

- Indien voor Nederlandse verzekeringsgroepen met hun hoofdkantoor in Nederland de equivalentie van de buitenlandse solvabiliteitsregels niet goed wordt geregeld, is sprake van een ongelijk speelveld. Dat is nadelig voor de internationale concurrentiepositie van deze verzekeringsgroepen. Om de concurrentiepositie van Europese verzekeraars veilig te stellen dienen overgangmaatregelen met een duur van tien jaar in acht te worden genomen. In deze periode wordt aan Europese verzekeraars toegestaan aan lokale vereisten te voldoen, op voorwaarde dat afstand wordt gedaan van diversificatievoordelen.

5. Kredietrisico's en risicospreiding

In hun hoedanigheid als lange termijn institutionele beleggers spelen verzekeraars een belangrijke rol op de markt van kapitaalverschaffing aan het bedrijfsleven, onder andere door het beleggen in bedrijfsobligaties.

Indien de voorgestelde zware solvabiliteits-eisen gehandhaafd blijven, zal dit een sterke weerslag hebben op de hypotheekmarkt. Enerzijds zullen aanvullende kapitaallasten problemen veroorzaken voor huiseigenaren, vanwege een te verwachten verhoging van de hypotheekrente. Ook zal het huidige voorstel een forse impact hebben op de kapitaalmarkten, omdat verzekeraars minder of geheel niet meer gaan beleggen in langetermijnobligaties met kredietrisico. Een andere inzet van de financiële middelen (*assets*) leidt tot minder financiering aan het bedrijfsleven. Daarnaast worden langlopende kredieten (meer dan vijf jaar) zwaar belast ten opzichte van kortlopende kredieten (minder dan vijf jaar).

Verzekeraars stellen daarom ten aanzien van kredietrisico's en risicospreiding het volgende voor:

- Het *prudent person* principe in combinatie met meer transparantie te hanteren voor gestructureerde producten zoals Europese *mortgage backed securitie*' ('secutirisatie'). Het *prudent person* principe houdt in dat degene aan wie het beheer van andermans vermogen is opgedragen, die opdracht uitvoert op een zorgvuldige en prudente wijze.
- Goed onderscheid te maken in de risico's van bijvoorbeeld een Griekse staatsobligatie ten opzichte van een Nederlandse of Duitse staatsobligatie. Zowel langlopende financieringen aan het bedrijfsleven als de financiering van publiek-private activiteiten zullen hierdoor onder druk komen te staan.

6. Toezichteisen

De verzekeringssector hecht aan een goed geborgde reguliere informatiestroom met voor toezichthouders toegang tot relevante informatie. Daarin is ruimte voor goed toezicht op alle gecumuleerde risicogebieden, waar nodig aangevuld met ad-hoc uitvraag. Wellicht mede veroorzaakt door de recente financiële crisis, is de algemene indruk dat de vraag naar meer en

meer uitgebreide rapportages van toezichthouders toeneemt. Terwijl het een illusie is te denken dat de volgende crisis aan de hand van veel meer informatie te voorspellen of te voorkomen zou zijn. Het is van belang dat de toezichthouder het overzicht houdt op macro-prudentieel toezicht en zich niet verliest in micro-prudentieel toezicht.

Voor verzekeraars betekenen een toename en uitbreiding van informatiestromen verhoging van administratieve lasten en uitvoeringskosten, wat uiteindelijk zou kunnen leiden tot hogere premies voor de consument. Ook de kleinere verzekeraars en zogenaamde *monoliners* zullen hiervan de gevolgen voelen. Zij zullen door te hoge uitvoeringslasten in combinatie met beperkte diversificatiemogelijkheden gedwongen worden te fuseren met andere, grotere verzekeraars (consolidatie). Dit leidt tot een verschraling van de verzekeringsmarkt, zeker daar waar het gaat om zeer gespecialiseerde nichespelers die unieke producten aanbieden.

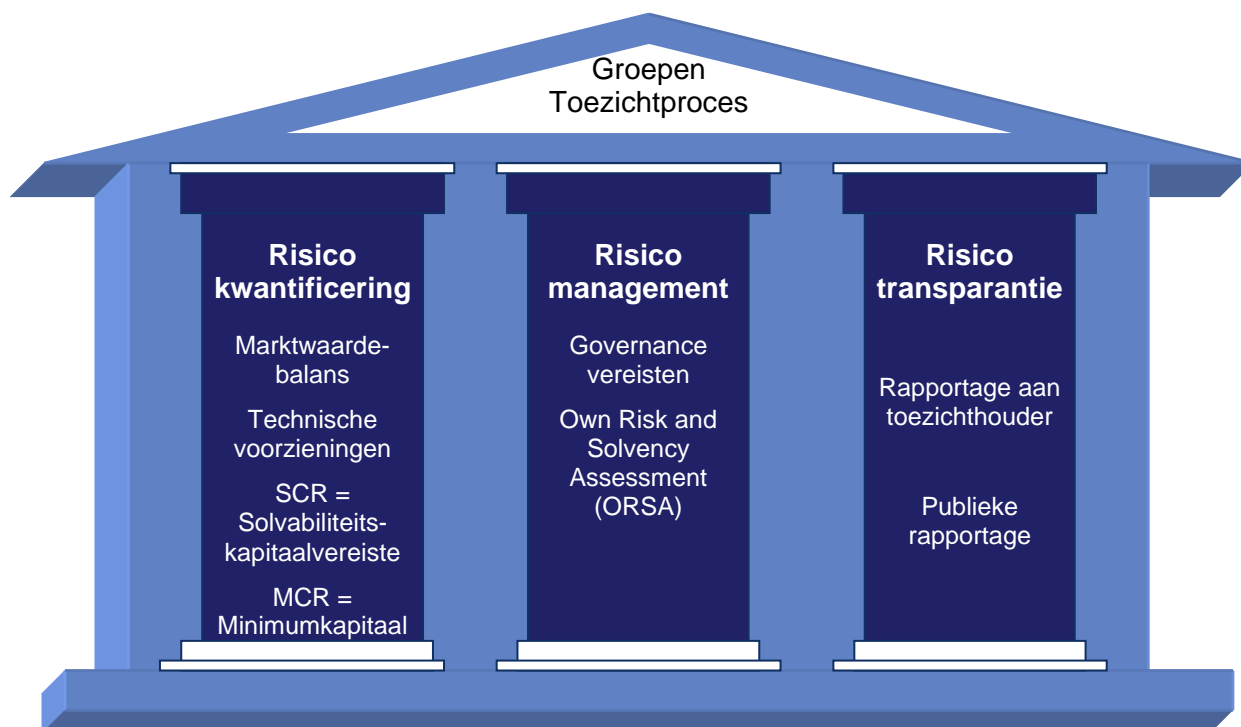
Het leidende beginsel voor de toezichteisen moet proportionaliteit zijn. Dit speelt des te meer bij kleine verzekeraars die niet onder de Solvency II-richtlijn vallen, maar onder het nationale Solvency II Basic-regime. Solvency II Basic is een toezichtkader dat in opzet vergelijkbaar is met Solvency II, maar meer is toegesneden voor deze doelgroep.

Verzekeraars stellen daarom ten aanzien van de toezichteisen het volgende voor:

- Toezichthouders dienen zich te focussen op meer dynamische risicoprofielen in plaats van op enorme hoeveelheden 'line by line' statische informatie. Dat is immers de kern van het in de Solvency II-richtlijn vastgelegde principe van economisch en risicogebaseerd toezicht en het Total balance sheet concept, dat uitgaat van een geïntegreerde en gebalanceerde benadering.
- Toezichthouders dienen zich vooraf nadrukkelijk de vraag te stellen welke informatie werkelijk nodig is voor goed toezicht.

De drie pijlers van Solvency II

Solvency II is te vergelijken met een bouwwerk dat rust op drie pijlers, die integraal en in onderlinge samenhang moeten worden beschouwd.

De eerste pijler wordt gevormd door de kwantitatieve verplichtingen. Dit zijn de technische voorzieningen die zijn vastgelegd in een minimum kapitaalvereiste (*MCR: Minimum Capital Requirement*) en een na te streven solvabiliteit kapitaalvereiste (*SCR: Solvency Capital Requirement*). Wanneer de instelling onder de SCR komt en het kapitaal zakt in de richting van de MCR kan de toezichthouder aan de instelling maatregelen opleggen. Dit kan gradueel verlopen en wordt ook aangeduid als de interventieladder van de toezichthouder. Indien de instelling onder de MCR zou uitkomen, zal de toezichthouder de vergunning intrekken en zal de instelling zijn activiteiten moeten stopzetten.

De tweede pijler richt zich op kwalitatieve elementen zoals de inrichting en aansturing van het risicomanagement binnen de instelling en het interne en externe toezicht daarop. Solvency II gaat uit van een integrale benadering van het risicomanagement binnen de instelling, waarbij alle relevante risico's geadresseerd moeten zijn. Eén van de processen die de instelling in de tweede pijler wordt geacht jaarlijks te doorlopen is de eigen inschatting van de risico's en de solvabiliteit (*ORSA: Own Risk en Solvency Assessment*). Tot de tweede pijler behoren ook de maatregelen die de toezichthouder kan nemen, zoals het opleggen van een extra kapitaal (*capital add on*).

De derde pijler probeert marktdiscipline te bewerkstelligen, onder andere door het vergroten van de vergelijkbaarheid van verzekeraars en richt zich daartoe allereerst op de rapportage van de instelling aan de toezichthouder over de solvabiliteitspositie en de financiële toestand van de instelling (*Solvency en Financial Condition report*). Net als in de huidige DNB-verslagstaten zal de rapportage aan de toezichthouder een deel bevatten dat alleen maar door de toezichthouder mag worden ingezien en een openbaar te maken gedeelte.